

วรรณคดีอเมริกัน

WALDEN

(Henry David Thoreau)

ประวัติและผลงานที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นสุดยอดของงาน
วรรณกรรมของนักเขียนอเมริกัน

ผศ.ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

B.A. (English) M.A. (English)

PhD (English-Comparative Literature)

2 -- วรรณคดีอเมริกัน: Walden: Henry David Thoreau -----

วรรณคดีอเมริกัน: **WALDEN**

ผศ. ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

ISBN : 974-91873-2-0

First Edition : กุมภาพันธ์ 2547

ออกแบบปก : นเรศ สุรสิทธิ์

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or copied in any form or any means-graphic, electronic, or mechanical, including taping, or information storage and retrieval systems-without written permission of the publisher (Mr. Nares Surasith).

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดวงกมลสมัย จำกัด

15/234 ซ. เสือใหญ่อุทิศ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 02-541-7375-77

พิมพ์ที่ : บริษัท พี.เอส.เพรส จำกัด

5,6 ถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

10170 โทร. 02-8896225-6

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นการนำเอาโน้ตเก่าสมัยเรียนปริญญาโทมาเรียบเรียง และปรับปรุงรวมถึงแปลเป็นภาษาไทยเพื่อพิมพ์ออกสู่สายตาผู้อ่าน ที่ต้องนำโน้ตเก่าซึ่งเกี่ยวกับวิชาที่ตัวเองเรียนคือวรรณคดีอังกฤษมาบัดฝนใหม่นั้น เพราะผู้เขียนนึกได้ว่าสมัยเรียนปริญญาโทนั้นได้อ่านตำรามากมายและที่สำคัญคือในแต่ละวิชาจะทำโน้ตย่อไว้อย่างดีมีเนื้อหาสมบูรณ์สามารถเป็นแบบอย่างให้นักศึกษารุ่นหลัง ๆ ที่เข้าศึกษาปริญญาโทในสาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษที่มหาวิทยาลัย Mysore รวมถึงที่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ในประเทศอินเดียได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการสอบปลายภาคด้วย จึงเกิดความเสียดายถ้าจะเก็บโน้ตเหล่านี้ไว้เฉย ๆ หรือทิ้งไป ดังนั้นจึงคิดว่าน่าจะนำมาปรับปรุงเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านที่สนใจในด้านวรรณกรรมต่อไป

ผู้เขียนได้เลือกผลงานของนักเขียนอเมริกันที่มีชื่อเสียงมากอย่าง Henry David Thoreau มาตีพิมพ์เป็นอันดับแรกเพราะนักเขียนท่านนี้มีผลงานที่โดดเด่นและได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่นักเขียนอเมริกัน ในช่วงศตวรรษที่ 19 ที่ได้รับการยอมรับว่าดีที่สุด ผลงานที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดเล่มหนึ่งของท่านคือ **WALDEN** ซึ่งเป็นการบันทึกเหตุการณ์ช่วงที่ท่านผู้นี้ได้เดินทางเข้าสู่ป่าเพื่อใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายที่ชายฝั่งทะเลสาบวอลเดน (Walden Pond) ซึ่งเป็นการกระทำที่สวนกระแสของสังคมและความเจริญรุ่งเรืองของวัตถุนิยมในประเทศอเมริกาในช่วงศตวรรษนั้น การเข้าสู่ป่าครั้งนั้นไม่ใช่เป็นการหนีสังคมแต่เป็นการปลีกวิเวกและการต่อสู้ชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่งเพื่อค้นหาความจริงแห่งชีวิตและพิสูจน์ความจริงให้โลกได้รับรู้

4 -- วรณคดีอเมริกัน: Walden: Henry David Thoreau -----

สิ่งหนึ่งที่ผู้อ่านจะได้รับจากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายและพอเพียง การดำเนินชีวิตที่ไม่ทำลายธรรมชาติ ซึ่งอาจจะตรงกับปรัชญาของศาสนาพุทธที่ว่า ‘การดำเนินชีวิตแบบทางสายกลาง’ อีกอย่างที่ผู้อ่านจะได้รับคือการทำตัวให้เป็นเจ้านายทรัพย์สินของเรามีอยู่ หมายถึงการเรียนรู้ที่จะใช้สิ่งที่มีอยู่เพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งกับตนเองและสังคม ไม่ใช่ตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นเช่นเป็นทาสของรถยนต์ เป็นทาสของบ้านที่ผ่อนทั้งชีวิตก็ไม่สิ้นสุดเป็นต้น สำหรับเฮนรี เดวิด ธอโร แล้วความคิดไม่ควรมักน้อยแต่สิ่งที่ควรมักน้อยและรู้จักพอคือความอยากได้ อยากมี อยากเป็น เพราะยังคิดได้มากความเข้าใจธรรมชาติยังมีมากเท่านั้น ความฉลาดในการบริโภคจะนำมาซึ่งความพอเพียงและทำให้ชีวิตมีคุณค่ามากขึ้น นี่เป็นเพียงบางส่วนเท่านั้นนอกเหนือจากนี้ผู้อ่านจะได้อ่านประวัติความเป็นมาของ วรณคดีอเมริกันและประวัติของนักเขียนที่ชื่อ Henry David Thoreau อีกด้วย

สำหรับการจัดทำหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนต้องขอขอบคุณ **Mr. Robert Bushill** เพื่อนชาวอังกฤษและ อาจารย์ **Sonia Gordon** อาจารย์ชาวสกอตแลนด์ที่ให้คำแนะนำที่มีประโยชน์มากสำหรับการเขียน ผู้เขียนขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนหนังสือทุกเล่มของผู้เขียนมาด้วยดีโดยตลอด ถ้ามีข้อผิดพลาดไม่ว่าจะเพราะความเผลอเรอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการประการใดก็ตามผู้เขียนขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวและยินดีรับคำติชมเหล่านั้นเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

ผศ. ดร. นเรศ สุรสิทธิ์

กุมภาพันธ์ 2547

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
บทที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีอเมริกัน	6
ศตวรรษที่ 18	14
นักเขียนกลุ่ม Knickerbocker	19
Transcendentalism	22
Anti Slavery	25
The Gilded Age	27
บทที่ 2 Henry David Thoreau	38
ประวัติของ H. D. Thoreau	38
ลักษณะเด่นของ Thoreau	47
ผลงานเด่น ๆ ของ Thoreau	48
Thoreau ในฐานะนักเขียน	56
Thoreau และ Emerson	60
บทที่ 3 เนื้อความโดยย่อของ WALDEN	64
เรื่องย่อของ Walden	70
บทที่ 4 บทวิเคราะห์ WALDEN	111
หนังสืออ้างอิง	

บทที่ 1

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีอเมริกัน

บรรพบุรุษนักแสวงบุญชาวอเมริกันได้หยั่งรกรากลงในแผ่นดินที่เรียกว่าประเทศอเมริกาในปัจจุบันนี้ ในช่วงศตวรรษที่ 17 แต่ชาวอเมริกันต้องใช้เวลาจนถึงศตวรรษที่ 19 จึงสามารถสร้างผลงานด้านวรรณกรรมที่ถือว่าเป็นของชาติตนเองล้วน ๆ ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าบรรพบุรุษยุคแรกๆ ที่ถือว่าเป็นนักเขียนชาวอเมริกันที่เดินทางมาสู่ประเทศอเมริกานั้น ล้วนแต่เป็นนักเขียนชาวอังกฤษแท้ ๆ คือเกิดที่ประเทศอังกฤษ ได้รับการศึกษาที่ประเทศอังกฤษ มีวัฒนธรรมแบบอังกฤษแท้ ๆ และเมื่อเดินทางจากประเทศอังกฤษมาสู่ประเทศอเมริกาซึ่งเป็นประเทศเมืองขึ้นของอังกฤษโดยตรง ความรู้ วัฒนธรรมเป็นต้นแบบอังกฤษจึงติดตัวมาด้วย ดังนั้นงานเขียนที่ผลิตขึ้นในประเทศใหม่ในยุคแรก ๆ ของการอพยพเข้าสู่ประเทศอเมริกาจึงไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นงานเขียนที่ไม่ได้รับอิทธิพลทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อมจากแผ่นดินเกิดของตัวเอง อีกอย่างที่ว่าชาวอเมริกันต้องใช้เวลาหลายร้อยปีในการพัฒนางานด้านวรรณกรรมนั้นอาจมีสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการคือ ประการแรกงานวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ส่วนมากจะถูกกำหนดโดยเวลาว่าง หมายความว่างานวรรณกรรมส่วนมากจะใช้เวลาว่างจากกิจสวดคราจากการต่อสู้เป็นต้นหันกลับมาสร้างผลงานด้านวรรณกรรม แม้แต่ในประเทศไทยของเราเอง ยุคที่วรรณกรรมรุ่งเรืองจะเป็นยุคที่ประเทศชาติปลอดจากการศึกสงคราม และแน่นอนว่างานเขียนด้านวรรณกรรมของคนอเมริกันในยุคนั้นไม่ได้ทำเพื่อธุรกิจ ส่วนอีกประการหนึ่งคือ

ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศ ประเทศอเมริกาในขณะนั้นอยู่ในยุคการเริ่มต้น ผู้ที่อพยพเข้าสู่ประเทศอเมริกาทั้งหลายต่างก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพราะส่วนมากหนีความลำบากที่ได้รับจากประเทศของตัวเองมา เมื่อคนที่อพยพเข้าสู่ประเทศอเมริกายุคแรกต่างสละเวลาอยู่กับการทำมาหากิน การจับจองที่ดินทำกิน การต่อสู้กับความโหดร้ายของธรรมชาติเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของตนเองและครอบครัวเป็นต้นแล้วจึงทำให้ไม่มีเวลาสำหรับงานเขียน ในขณะเดียวกันผู้ตั้งรกรากยุคแรก ๆ ที่นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ (Puritan) ต่างก็สละเวลาอยู่กับการแผ้วถางที่เพาะปลูกมากกว่าการเขียนบทกวี เหตุผลอีกประการหนึ่งคือชาวโปรเตสแตนต์ในยุคนั้นไม่สนใจที่จะประกาศความรู้สึกต่าง ๆ ในชีวิตของพวกเขาให้ใครทราบ โลกของพวกเขาไม่ใช่อารยธรรมที่รุ่งเรือง แต่เป็นการต่อสู้เพื่ออนาคต เพื่อวันข้างหน้าที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามพวกเขาก็มีผลงานด้านวรรณกรรม แม้แต่พวก Puritan ในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นแผ่นดินที่วรรณกรรมได้รับความนิยมในสมัยเดียวกันนั้นผลงานด้านวรรณกรรมของพวกเขาก็ไม่มากนัก ที่พอมีชื่อหน่อยเห็นจะเป็นจอห์น มิลตัน (John Milton: 1608-1674) และ บันยัน (John Bunyan: 1628-1688) เท่านั้นแต่ผลงานวรรณกรรมส่วนหนึ่งของจอห์น มิลตัน เองก็จัดอยู่ในยุคฟื้นฟู ส่วนผลงานของบันยันนั้นจะเกี่ยวกับเหตุการณ์สนุก ๆ เป็นหลัก

นักเขียนที่เดินทางมาสู่ประเทศอเมริกาในยุคแรก ๆ จะมาในฐานะที่แตกต่างกันออกไปเช่น บางคนมาในนามนักบริหาร บางคนมาในนามนักปกครอง หรือแม้แต่เป็นเจ้าหน้าที่ประจำเรือก็ยังมิให้เห็น เช่น กัปตันจอห์น สมิธ (Captain John Smith) ผู้ซึ่งมีอายุยังไม่ครบ 27 ปีติดนัก เมื่อเดินทางมาสู่

เมือง เจมส์ทาวน์ (Jamestown) ในปี ค.ศ. 1607 เขาได้เขียนบันทึกประวัติศาสตร์เชิงพรรณนาโวหารชื่อว่า **ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของเวอร์จิเนีย** (A True Relation of Virginia) ส่วนนักเขียนชาวเวอร์จิเนียท่านอื่นในยุคเดียวกันนั้นก็มี วิลเลียม สเตรทเช่ (William Stratchey) ผู้ซึ่งต่อมาได้รับแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการของผู้อาวุโสเมืองขึ้นของอังกฤษ (ประเทศอเมริกา) ในปี 1610 วิลเลียม สเตรทเช่ ได้เขียนงานที่เล่าเกี่ยวกับการศึกษาและประสบการณ์อันขมขื่นของเขาในหนังสือชื่อ **'The Wreck and Redemption of Sir Thomas Gates'** เซอร์ โทมัส เกทส์ ผู้ซึ่งภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อาวุโสรัฐ คือผู้ที่ได้รับความลำบากเพราะเรืออัปปางพร้อมกับ วิลเลียม สเตรทเช่ เมื่อครั้งเดินทางมาสู่ประเทศอเมริกา

เมื่อสถานการณ์ความเป็นอยู่ดีขึ้นบ้างแล้ว ผู้อพยพที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศได้ย้อนมองและตั้งคำถามกับอำนาจของประเทศอังกฤษที่มีต่อเมืองขึ้น ซึ่งความคิดแบบนี้สามารถเห็นได้จากหนังสือชื่อ **Burwell papers** ซึ่งได้บันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามกลางเมืองระหว่างปี 1675-1676 หนังสือเล่มนี้มีความสำคัญมากในยุคนั้น ส่วนงานเขียนที่มีแนวคิดที่คล้าย ๆ กันเป็นงานเขียนของ William Byrd ผู้ซึ่งเกิดในครอบครัวที่ร่ำรวยและได้รับการศึกษาที่ประเทศอังกฤษ งานเขียนที่ถือว่าเยี่ยมที่สุดของเขาคือ **Westover Manuscripts** ซึ่งเขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ร่วมสมัยหลายเหตุการณ์

ผู้อพยพเข้าสู่แผ่นดินใหม่ทางตอนเหนือของประเทศที่เรียกว่านิวอิงแลนด์ (New England คือชื่อของรัฐต่าง ๆ ทางตอนเหนือของอเมริกา ในขณะนี้ ซึ่งประกอบด้วยรัฐต่าง ๆ หลายรัฐคือ Maine, New Hampshire,

Vermont, Massachusetts, Rhode Island และ Connecticut) ต่างก็มี
วัตถุประสงค์ที่แตกต่างจากพวกที่อยู่ทางใต้ของประเทศ โดยพวกอพยพที่
อาศัยอยู่ในแถบนิวอิงแลนด์ เป้าหมายในการอพยพของคนเหล่านี้ไม่เพียงแต่
เพื่อหนีความยากจนแร้นแค้นที่บ้านเกิดของตนเองเท่านั้น แต่พวกเขายัง
ต้องการอิสรภาพในการปฏิบัติศาสนกิจของพวกเขาก็ด้วย ซึ่งแตกต่างจากผู้
อพยพที่อยู่ทางตอนใต้ของประเทศที่มีเป้าหมายหลักคือการมาขุดทองและเมื่อ
ร่ำรวยแล้วก็จะกลับไปใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยที่ประเทศอังกฤษต่อไป ส่วนนัก
แสวงบุญและพวกโปรเตสแตนต์แม้ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาก็ต้องการ
ทรัพย์สินเงินทอง เพื่อความอยู่ดีกินดีเช่นเดียวกันกับผู้อพยพทั่ว ๆ ไป แต่ว่า
เป้าหมายสูงสุดที่แท้จริงของพวกเขาคือการตั้งรกรากอย่างถาวรและการมี
อิสรภาพในการประกอบศาสนกิจของพวกเขในแผ่นดินใหม่แห่งนี้ พวก
โปรเตสแตนต์ในยุคแรก ๆ ต้องการสร้างชุมชนที่เป็นอิสระของตนเอง พวกเขา
ต่างก็หนีความทารุณ การถูกกดขี่ข่มเหงจากแผ่นดินบ้านเกิดเพื่อแสวงหา
สิทธิเสรีภาพในการประกอบศาสนกิจตามหลักศาสนาของตนเอง ดังนั้นเมื่อ
อพยพมาสู่เมืองขึ้นของอังกฤษที่เรียกว่านิวอิงแลนด์ (New England) หรือ
ประเทศอเมริกาในปัจจุบันแล้ว จึงเป็นเหมือนเมืองสวรรค์สำหรับพวกเขา

เมื่อพวกโปรเตสแตนต์ขยายอาณาเขตไปสู่ชายฝั่งทะเลตะวันออกของ
ประเทศอเมริกา และเมื่อเวลาผ่านไปอารมณ์อันตรึงเครียดและความ
หวาดระแวงของพวกเขาก็เริ่มลดน้อยลงตามลำดับจนกลายเป็นความสนุกสนาน
และเสียงหัวเราะตามลำดับ ความบันเทิงและเสียงหัวเราะในยุคแรก ๆ ถูกมอง
ว่าเป็นบาปด้วยซ้ำ พวกเขาได้ปรับปรุงพื้นที่การเกษตรเพื่อการทำกิน ได้สร้าง
บ้านเรือนและร้านค้าอย่างถาวรขึ้นจนกลายเป็นชุมชนที่เข้มแข็ง คุณสมบัติหลัก

ๆ ของพวกเขาคือความฉลาด พวกเขามีความฉลาดและมีความทะเยอทะยาน
อยากและมีความขยันอดทนในการทำงาน สิ่งนี้เป็นกุญแจดอกสำคัญที่ทำให้
พวกเขาประสบความสำเร็จในไม่ช้า เหนือสิ่งอื่นใดพวกเขาคิดว่าคุณสมบัติ
เหล่านี้คือเครื่องหมายของผู้ที่ถูกเลือกจากพระเจ้าเป็นเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม
ทัศนคติของพวกเขาค่อนข้างจะคับแคบ เป็นคนหัวรั้น แต่สำหรับพวกเขาแล้ว
การเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ตามแนวชายแดน การปราบปรามพวกชนเผ่า
อินเดียน พร้อมด้วยพวกทาสคือเป้าหมายหลักสำหรับการสร้างสมาพันธ์ของ
ชาวคริสต์ขึ้นในแผ่นดินใหม่ตามความเชื่อที่พวกเขามี

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้ให้ความสนใจงานด้านวรรณกรรมมาก
เท่าที่ควร ดังนั้นผลงานด้านวรรณกรรมที่เด่น ๆ จึงไม่มีให้เห็นเลย พวกเขายึด
เอาคัมภีร์ทางศาสนาเป็นงานวรรณกรรมเหนืองานวรรณกรรมอื่น ๆ ทั้งหมด
ดังนั้นจึงเป็นเรื่องไม่ยากสำหรับพวกโปรเตสแตนต์ที่จะมีความเชื่อไปใน
แนวทางเดียวกันตามหลักศาสนาของตน พวกเขามองอเมริกาเหมือนเป็น
แผ่นดินแห่งพันธสัญญา หรือแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาเองก็เป็นกลุ่มชนที่
ถูกเลือกสำหรับแผ่นดินแห่งนี้

ในที่สุดแล้วแม้แต่พวกโปรเตสแตนต์เองยังต้องยอมละเอกลักษณ์ที่ไม่
น่าดูบางอย่างของตนเองรวมถึงความเคร่งในคำสอนของศาสนาที่ไม่ยอมประนี
ประนอมกับใครด้วย และในบรรยากาศที่เคร่งเครียดผลงานด้านวรรณกรรมจึง
แทบไม่มีออกสู่สายตาชาวโลกเลย อย่างไรก็ตามพวกโปรเตสแตนต์ (Puritans)
ถือว่ามีความสามารถในการแต่งร้อยแก้ว (prose) ซึ่งจะเห็นได้จากงานเขียน
เชิงประวัติศาสตร์หลายชิ้นของ วิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford)
หนึ่งในพวก Puritan ที่ผลิตผลงานเกี่ยวกับประวัติของ Plymouth Plantation

และ จอห์น วินทรอป (John Winthrop: 1587-1649) ที่เขียนเกี่ยวเรื่อง Massachusetts Bay ช่วงปี 1630-1649 ซึ่งอยู่ในช่วงที่เขาเป็นผู้ว่าการรัฐของเมืองขึ้นอังกฤษพอดี้ ผลงานของเขาชิ้นนี้ต่อมาได้รับการพิมพ์ในชื่อว่า ประวัติศาสตร์ของนิวอิงแลนด์ (History of New England)

ด้วยความเคร่งศาสนาของผู้คนในยุคต้น ๆ ที่อาศัยอยู่ในนิวอิงแลนด์นี้เอง ที่ทำให้ผลงานด้านวรรณกรรมที่สำคัญ ๆ ของพวกเขาล้วนแต่เป็นงานเขียนที่เกี่ยวกับศาสนาและทฤษฎีแนวคิดทั้งนั้น ดังจะเห็นได้จากหนังสือเล่มแรกที่ถูกพิมพ์ในนิวอิงแลนด์ที่เป็นหนังสือเพลงสวดสรรเสริญพระเจ้าชื่อ Bay Psalm Book ซึ่งเป็นงานเขียนเชิงวรรณกรรมที่เกี่ยวกับศาสนาล้วน ๆ และที่สำคัญคือนักเขียนที่พอจะมีชื่อเสียงบ้างในยุคแรกนี้ก็มักจะเป็นนักบวชเป็นส่วนใหญ่ด้วยเช่น โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards) เป็นต้น ส่วนนักเขียนคนอื่น ๆ ที่มีชื่อเสียงก็มีอยู่บ้างเช่น อินครีส มาเธอร์ (Increase Mother) คอตตอน มาเธอร์ (Cotton Mother) โทมัส ฮุกเกอร์ (Thomas Hooker) และ โทมัส เชฟเฮิร์ด (Thomas Shepherd) ซึ่งท่านเหล่านี้ล้วนเป็นนักเขียนเชิงทฤษฎีแนวคิดชั้นแนวหน้าของยุคด้วยกันทั้งนั้น มีนักบวชหลายรูปได้เขียนหนังสือที่มีขนาดเล็ก ๆ จำนวนไม่เกิน 80 หน้าออกสู่สายตาผู้อ่าน และแน่นอนว่าคำสอนที่พิมพ์ออกมานั้นจะเป็นเนื้อหาหลักสำหรับงานวรรณกรรมของพวกเคร่งศาสนาในยุคแรก ๆ โดยนักบวชที่มีชื่อเสียงส่วนมากจะนำคำสอนของตนมาตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่ให้คนได้อ่านในเชิงวรรณกรรม ในทำนองเดียวกันหนังสือเพลงสวดสรรเสริญพระเจ้าก็จะถูกพิมพ์เผยแพร่ในรูปของบทประพันธ์เช่นกัน ส่วนงานประพันธ์ด้านบทละคร (Drama) และนวนิยาย (Novel) แทบจะไม่มีให้เห็นเลย ความรู้เรื่องของวรรณกรรมในประเทศ

อังกฤษในยุคฟื้นฟู (Restoration) ไม่มีผลอะไรมากนักต่อผู้อพยพที่ตั้งถิ่นฐานในทางตอนใต้หรือแม้แต่ในอ่าวแอตแลนติกในอเมริกา อิทธิพลของนักเขียนที่มีชื่อเสียงในประเทศอังกฤษอย่างเช่น บัตเลอร์ (Butler) โป๊ป (Pope) แอดดิสัน (Addison) เป็นต้น ไม่ได้ส่งผลอะไรมากนักต่อนักเขียนในอเมริกา แต่อิทธิพลของนักเขียนที่กล่าวมานั้นกลับมีอิทธิพลอย่างมากต่อนักเขียนชาวอเมริกาในยุคก่อนถึงยุค Revolutionary Period หรือก่อนยุคการเปลี่ยนแปลง

แต่ถ้าถามว่าศูนย์กลางของความเจริญทางด้านวรรณกรรมหรือวรรณคดีอเมริกันในยุคนี้อยู่ที่ไหน คำตอบอาจจะบอกได้คร่าว ๆ ว่าจะอยู่ที่ 2 เมือง หนึ่งคือเมืองเวอร์จิเนีย (Virginia) และอีกหนึ่งคือเมือง แมสซาชูเซตต์ (Massachusetts แมสซาชูเซตต์) เวอร์จิเนียเป็นที่อยู่ของผู้อพยพที่มีอันจะกิน ส่วนแมสซาชูเซตต์ เป็นที่อยู่ของผู้อพยพที่มีฐานะต่ำกว่า

สำหรับงานวรรณกรรมในยุคแรกที่นักเขียนทั้งหลายพยายามเขียนจะเป็นบทละคร (Drama) มหาकाพย์ (Epic) และ โคลงสั้น ๆ ที่บรรยายความรู้สึกว่าเร (Lyric) ซึ่งงานวรรณกรรมเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นวรรณกรรมบริสุทธิ์ แต่สำหรับผู้อพยพเข้ามาตั้งรกรากในเมืองเวอร์จิเนียในยุคต้น ๆ แล้วพวกเขาให้ความสนใจงานวรรณกรรมด้านร้อยแก้วมากกว่างานวรรณกรรมด้านอื่น การบรรยายร้อยแก้วของพวกเขาจะเป็นการเล่าประสบการณ์ เล่าสภาพความเป็นอยู่และลักษณะของการเป็นเมืองขึ้นรวมถึงอาชีพการค้าขายของพ่อค้าวานิชย์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตามอิทธิพลของยุคเอลิซาเบธ (Elizabethan time) ในประเทศอังกฤษได้ส่งผลต่อเมืองขึ้นอย่างเมืองเวอร์จิเนียไม่มากนักน้อย ดังจะเห็นได้จากงานเขียนของนักเขียนชาวเวอร์จิเนียจำนวนมากที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของความนิยมร่วมสมัยในทางวรรณกรรม

ที่กำลังเกิดขึ้นในแผ่นดินแม่คือประเทศอังกฤษ งานวรรณกรรมร้อยแก้วของอังกฤษในยุคนี้มีท่วงทำนองเป็นของตนเอง แต่ขาดรูปแบบและบางครั้งมาตรฐานการใช้ไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์นัก ที่พูดเช่นนี้ใช่ว่าจะไม่มีที่อ้างอิงดังจะเห็นได้จากงานเขียนของกัปตัน จอห์น สมิธ (Captain John Smith, 1580-1631) ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในสมัยนี้ งานเขียนของกัปตัน จอห์น สมิธ ถูกนักวิจารณ์มองว่า หยาบและแข็งกระด้าง แต่อย่างไรก็ตามกัปตัน จอห์น สมิธ ก็ถือว่าเป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมของนักบุกเบิกที่ไม่มีความรู้ แต่เต็มไปด้วยความมานะอุตสาหะในการที่จะสื่อสิ่งที่ตัวเองต้องการพูดออกสู่สายตาผู้อ่าน และงานเขียนของเขาเรื่อง *'A True Relation of such occurrences and accidents of noate as hath happened in Virginia since the First planting of that Colony, which is now resident in the South part thereof, till the last returne from thence'* ได้รับการยอมรับว่าเป็นหนังสือภาษาอังกฤษเล่มแรกในแผ่นดินอเมริกาอีกด้วย ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้ไม่ได้พิมพ์ที่ประเทศอเมริกาแต่ถูกนำกลับไปพิมพ์ที่ประเทศอังกฤษในช่วงหน้าร้อนของปี 1608 ความจริงแล้วหนังสือที่ถูกพิมพ์ในนิวอิงแลนด์ซึ่งปัจจุบันนี้คือประเทศอเมริกาเล่มแรกนั้นคือบทสวดสรรเสริญพระเจ้าที่ชื่อ *'Psalm Book'* หรือ *'The Whole Books of Psalms'* ซึ่งถูกพิมพ์ในปี 1640 ส่วนสำนักพิมพ์ที่เป็นสำนักพิมพ์แห่งแรกในอเมริกาถูกตั้งขึ้นในปี 1638 ที่แคมบริดจ์ (Cambridge) เมืองแมสซาชูเซต (Massachusetts) ซึ่งเป็นเมืองทางตอนเหนือของประเทศอเมริกา หนังสือกวีนิพนธ์เล่มแรกที่เขียนโดยชาวอเมริกันและถูกพิมพ์ในนิวอิงแลนด์คือ *The Day of Doom* ซึ่งเขียนโดย ไมเคิล วิกเกิลส์เวิร์ท (Michael

Wigglesworth) หนังสือเล่มนี้มีบทกวี 208 บท ใช้สัมผัสใน และจบด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน

ในยุคการเปลี่ยนแปลงนี้บทประพันธ์ร้อยแก้วและบทกลอนได้รับความนิยมมากที่สุด ที่สำคัญคือบทกลอนได้รับการยอมรับว่าเป็นกวีที่สูงค่ากว่าร้อยแก้ว และในยุคการเปลี่ยนแปลงนี้เมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) ได้กลายเป็นศูนย์กลางของวรรณกรรมและเมืองฟิลาเดลเฟียได้ดำรงความเป็นศูนย์กลางของวรรณกรรมมาจนถึงปี 1809 เลย์ทีเดียว

ศตวรรษที่ 18

ตามประวัติศาสตร์แล้วศตวรรษที่ 18 ถือได้ว่าเป็นศตวรรษแห่งการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของชาวอเมริกันโดยแท้ จากการเป็นเมืองขึ้นของประเทศอังกฤษ สำหรับเหตุผลที่คนอเมริกันในยุคนี้ได้ร่วมแรงร่วมใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการต่อสู้กับทหารอังกฤษนั้นมีแตกต่างกันไป เหตุผลที่พวกพ่อค้าชาวอเมริกันต่อสู้กับทหารอังกฤษก็เพื่อปลดแอกจากข้อบังคับและภาษีทางการค้าที่ถูกเอารัดเอาเปรียบโดยรัฐบาลอังกฤษ ส่วนพวกโปรเตสแตนต์หรือพวกที่เคร่งในศาสนาได้ต่อสู้กับทหารอังกฤษก็เพราะความไม่พอใจและไม่ชอบการปกครองของกษัตริย์อังกฤษคือพระเจ้าจอร์จที่ 3 (George III) ที่พวกเขามองว่าเป็นกษัตริย์ที่ไร้ศีลธรรมและโหดร้าย ส่วนเหตุผลของพวกพ่อค้ายาสูบในรัฐเวอร์จิเนียที่ต่อสู้กับทหารอังกฤษก็มีเหตุผลของตนเองที่แตกต่างจากกลุ่มแรก ๆ ออกไป

โดยทั่วไปแล้วทุกครั้งก่อนมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจะต้องมีสงคราม การโฆษณาชวนเชื่อเกิดขึ้นก่อน การโฆษณาชวนเชื่อผ่านทางสื่อพิมพ์ต่าง ๆ ได้ กลายมาเป็นตัวกลางสำหรับนักปฏิวัติเพื่อสนับสนุนเหตุผลของการต่อสู้ของ พวกตนเอง ดังนั้นในยุคที่มีการเรียกร้องอิสรภาพในประเทศอเมริกา แผ่นพับ ใบปลิว หรือแม้แต่คำสอนและหนังสือที่สำคัญ ๆ จำนวนมากมายถูกพิมพ์ ออกมาสู่สายตาประชาชนเพื่อวัตถุประสงค์นี้ หนึ่งในนักเขียนผู้ที่นิยมการ ปกครองแบบประชาธิปไตยคือ ซามูเอล อาดัมส์ (Samuel Adams, 1722-1803) อาดัมส์ประสบความสำเร็จมากในสายตาของประชาชน ใบปลิวที่เขา เขียนและวาทะของเขาล้วนแต่ปลุกเร้าให้ประชาชนชาวอเมริกาลุกขึ้นต่อต้าน กษัตริย์จอร์จที่ 3 แห่งอังกฤษด้วยกันทั้งสิ้น เขาเป็นนักปฏิวัติที่รักเสรีภาพและ เกลียดความทารุณโหดร้ายเป็นที่สุด ดังนั้นงานเขียนของเขาไม่ว่าจะเป็น จดหมาย หรือบทความ รวมถึงการแสดงสุนทรพจน์ของเขาล้วนแต่เป็นการ วางรากฐานด้านงานวรรณกรรมที่แท้จริงให้กับอนุชนรุ่นหลังทั้งสิ้น

นักเขียนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในยุคนี้เห็นจะเป็น โทมัส เพน (Thomas Paine:1737-1809) มีบทบาทสำคัญในการเขียนหนังสือปลุกกระตมให้ชาว อาณานิคมอเมริกันทำสงครามกู้อิสรภาพจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษหรือการ ปฏิวัติอเมริกัน (1775-1783) หลังจากนั้นได้เดินทางไปเข้าร่วมสนับสนุน การปฏิวัติฝรั่งเศส (1789-1799) รวมทั้งเขียนหนังสือ, เคลื่อนไหวผลักดัน การปฏิวัติในอังกฤษและไอร์แลนด์ด้วย ได้ชื่อว่าเป็นนักปฏิวัติสากลนิยมคน แรก First International Revolutionary ของโลกสมัยใหม่¹ จอห์น แอดัมส์

¹ <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/646868>

(John Adams) และ เจฟเฟอร์สัน (Jefferson) งานเขียนหลัก ๆ ของจอห์น แอดัมส์จะเกี่ยวกับการเมือง เขาถูกยกย่องว่าเป็นนักคิดทางการเมืองตัวงในสมัยนั้นเลยทีเดียว ในช่วงปี 1776 โทมัส เพน ได้พิมพ์หนังสือชื่อ สามัญสำนึก (Common Sense) ซึ่งเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการโฆษณาชวนเชื่อทางการเมือง ที่สำคัญคือหนังสือเล่มนี้ได้สร้างชื่อเสียงให้เขามากเกินคาดเลยทีเดียว และหลังจากอเมริกาได้รับอิสรภาพแล้วเขาได้พิมพ์หนังสือชื่อ The Rights of Main ซึ่งเป็นหนังสือเกี่ยวกับคำแถลงการของปรัชญาการปฏิวัติขั้นมูลฐานและหนังสือเล่มนี้ได้รับความนิยมมากในประเทศอังกฤษและหลายประเทศในทวีปยุโรปแม้ปัจจุบันนี้หนังสือเล่มนี้ยังได้รับความสนใจจากผู้อ่านอย่างไม่เสื่อมคลาย ส่วนงานเขียนของเจฟเฟอร์สันจะเน้นด้านการยกเลิกสิทธิพิเศษของอภิสิทธิ์ชนและความไม่เสมอภาคทางสังคมของคนในประเทศ ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นขวัญใจของเสรีชนภายในประเทศ นอกจากนี้เขายังเป็นหนึ่งในผู้ร่วมร่างคำประกาศอิสรภาพ (Declaration of Independence) งานเขียนของเจฟเฟอร์สันทำให้เกิดการยกเลิกการคุ้มครองที่ถูกต้องกฎหมายของพวกขุนนางจำนวนมากในเมืองเวอร์จิเนียและยิ่งกว่านั้นหนังสือของเขายังมีส่วนในการสร้างความเสมอภาคทางสังคมให้เกิดขึ้นภายในประเทศอีกด้วย

หลังจากได้รับอิสรภาพได้ไม่นาน ความจำเป็นสิ่งหนึ่งที่ประเทศที่เพิ่งได้รับอิสรภาพใหม่ ๆ ทุกประเทศต้องการทำคือการแสดงเอกลักษณ์ของชาติใหม่ของตนให้กับประเทศอื่นได้ทราบ ประเทศอเมริกาก็เช่นกัน เพื่อเป็นการแสดงเอกลักษณ์ของชาติและเพื่อการฉลองเอกราชของประเทศตัวเอง เบนจามิน เวสต์ (Benjamin West) กิลเบิร์ต สจ๊วต (Gilbert Stuart) และ จอห์น ซิงเกิล

ทัน โคพลีย์ (John Singleton Copley: 1738-1815) จิตรกรคนสำคัญชาวอเมริกันของคริสต์ ศตวรรษที่ 18 และ 19 ผู้มีความเชี่ยวชาญทางการเขียนภาพเหมือน เขามีชื่อเสียงจากการเขียนภาพเหมือนของบุคคลสำคัญในนิวอิงแลนด์ในสมัยอาณานิคม โดยเฉพาะชนชั้นกลาง ภาพเขียนของโคพลีย์มีลักษณะการเขียนที่ใหม่ และมักจะมีสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของตัวแบบในภาพได้ผลิตผลงานด้านศิลปการวาดรูปให้ชาวยุโรปได้ยลโฉม ส่วนด้านงานเขียนในยุคหลังจากได้รับอิทธิพลใหม่ ๆ ก็มี เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin: 1706-1790) หนึ่งในบิดาผู้สร้างชาติของสหรัฐอเมริกา เบนจามิน แฟรงคลิน เป็นช่างพิมพ์ คนเรียงพิมพ์ นักเขียน นักปรัชญา นักการเมือง นักวิทยาศาสตร์ นักประดิษฐ์ นักปฏิรูป และนักการทูต คนสำคัญในยุคเรืองปัญญาของสหรัฐอเมริกา ผู้ซึ่งในภายหลังกลายเป็นศัตรูของชาวยุโรป ที่น่าทึ่งคือว่าเขาได้เขียนหนังสือชื่อ วิธีร่ำรวย (way to wealth) รวมถึงงานเขียนที่เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของเขา แต่หนังสือเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของเขายังเขียนไม่เสร็จสมบูรณ์ เบนจามิน แฟรงคลิน ไม่ได้เป็นแค่เพียงนักเขียนเท่านั้นเขายังเป็นทั้งเจ้าของโรงพิมพ์ เป็นบรรณาธิการ เป็นนักประดิษฐ์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ และเป็นนักการทูตอีกด้วย ส่วนนักเขียนอีกคนที่อยู่ในยุคบุกเบิก (Frontier writers) ที่ควรกล่าวถึงคือวิลเลียม บาร์แตรัม (William Bartram) ผู้ซึ่งได้เดินทางลงใต้และได้เขียนเรื่อง *Travels through....* ในปี 1791 นักเขียนที่ควรกล่าวถึงอีกคนในยุคบุกเบิกนี้คือไฮ แบรคเคนริดจ์ (Heigh Brackenridge) ผู้ซึ่งเขียนนวนิยายแนวใหม่ที่ชื่อว่า กลุ่มอัศวินยุคใหม่ (Modern Chivalry)

นักเขียนในยุคบุกเบิกชาวอเมริกันมีบทบาทสำคัญมาก ไม่เพียงเฉพาะด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ของประเทศอเมริกาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงด้านวรรณกรรมด้วย นักเขียนในยุคแรก ๆ นี้ถือว่าเป็นผู้เพิ่มสีสันทางความคิดให้กับนักเขียนอเมริกันรุ่นหลังในทุก ๆ ด้านเลยทีเดียว เป็นการปรับระดับของสังคมโดยใช้พื้นฐานทางประชาธิปไตยเป็นหลักซึ่งถือว่าเป็นมูลรากของความหวังของคนยุคบุกเบิกก็ว่าได้ ในเรื่องนี้นักเขียนชื่อดังของโลกอย่าง มาร์ค ทเวน (Mark Twain: 1835-1910) เป็นนามปากกาของ ซามูเอล แลงฮอร์น คลีเมนส์ เป็นนักเขียน นักบรรยาย และนักเขียนเรื่องขบขันชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียง และยังเป็นคนขับเรือกลไอน้ำ นักชุดทอง และนักหนังสือพิมพ์อีกด้วย ในช่วงสูงสุดของชีวิตเขานั้น เรียกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งในยุคนั้นเลยทีเดียว วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) ได้เขียนเกี่ยวกับ มาร์ค ทเวน ไว้ว่า เป็น "นักเขียนอเมริกันแท้ ๆ คนแรก และพวกเรานับแต่นั้นมาเป็นทายาทของเขา" ผลงานของเขาที่น่าจะเป็นที่คุ้นตาของคนไทย ก็คือ ทอม ซอว์เยอร์ ผจญภัย (The Adventures of Tom Sawyer) และ ฮัคเคิลเบอรี่ ฟินน์ผจญภัย (The Adventures of Huckleberry Finn)² และอีกคนหนึ่งคือวอร์เนอร์ (Warner) ที่เขียนงานหลายชิ้นที่มีแนวคิดหลัก ๆ เกี่ยวกับชีวิตของคนในยุคบุกเบิกด้วย

โดยทั่วไปแล้วยุคปฏิวัติหรือยุคการเปลี่ยนแปลง (Revolutionary Period, 1765-1800) คือยุคของการส่งผ่านงานด้านวรรณกรรม ความสำเร็จของงานด้านวรรณกรรมในยุคนี้ยังไม่ถือว่าถึงขีดสูงสุด โดยงานวรรณกรรม

² <https://th.wikipedia.org/wiki>

ส่วนมากจะเกี่ยวกับการเมืองเป็นหลัก ดังเช่นคำกล่าวสุนทรพจน์ของแพททริก เฮนรี (Patrick Henry) ในหัวข้อเรื่อง การประกาศอิสรภาพ และสุนทรพจน์ของผู้นิยมและสนับสนุนการปกครองในรูปสภรัฐหรือสมาพันธรัฐต่างก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นงานวรรณกรรมที่สำคัญมากที่สุดแห่งยุคที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบงานเขียน และต่อนักเขียนรุ่นหลังในอีกห้าสิบถึงหกสิบปีถัดจากนั้นมาเลยทีเดียว แต่อย่างไรก็ตามงานเขียนด้านวรรณกรรมต่าง ๆ เช่น บทละคร (drama) นวนิยาย (novel) กวีนิพนธ์ (poetry) แทบจะไม่มีให้เห็นเลยในยุคบุกเบิกนี้ เนื้อหาสำคัญ ๆ ของงานเขียนในยุคบุกเบิกถือว่ามีสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของการยกระดับความรู้สึกรักชาติของประชาชนในประเทศใหม่ให้มากยิ่งขึ้น

นักเขียนกลุ่ม Knickerbocker

ในช่วงยี่สิบปีแรกของศตวรรษที่ 19 ประเทศอเมริกาได้ผลิตงานเขียนที่มีผู้อ่านให้ความสนใจอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบันนี้หลายชิ้นเลยด้วยกัน แม้ว่าจะมีสงครามในปี 1812 แต่ก็ไม่ส่งผลกระทบต่อนักเขียนอเมริกันที่ยังเกาะติดผลงานวรรณกรรมจากประเทศอังกฤษ นักเขียนอเมริกันได้ติดตามผลงานของนักวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ชาวอังกฤษที่เรียกตัวเองว่า โรแมนติก สคูล (Romantic School) ซึ่งมีนักเขียนที่ยิ่งใหญ่หลายคน เช่น วิลเลียม เวิร์ดสเวิร์ธ (William Wordsworth: 1770-1850) นักกวีจินตนิยมชาวอังกฤษ ผู้เริ่มยุคจินตนิยมของวรรณกรรมอังกฤษร่วมกับแซมมวล เทย์เลอร์ คอลริดจ์ ในปี ค.ศ. 1798 ด้วยงานตีพิมพ์ร่วมชื่อ *Lyrical Ballads*

งานที่ได้รับยกย่องว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของเวิร์ดสเวิร์ธ คือ *The Prelude* บทกวีถึงอัตชีวประวัติในช่วงแรกในชีวิตของเขาซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขและต่อเติมมาเป็นจำนวนหลายครั้ง ชื่อผลงานนี้ตั้งขึ้นในโอกาสที่ตีพิมพ์หลังจากเขาเสียชีวิตแล้ว

คนต่อมาคือ แซมูเอล เทเลอร์ คอลริดจ์ (Samuel Taylor Coleridge: 1772-1834) เป็นกวี นักวิจารณ์ และนักปรัชญาชาวอังกฤษ เป็นหนึ่งในผู้ริเริ่มการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมของยุคโรแมนติกในประเทศอังกฤษ ร่วมกับสหายของเขา คือ วิลเลียม เวิร์ดสเวิร์ธ เขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในผลงานกวีนิพนธ์ชุด *บทกวีของกะลาสีชรา* (The Rime of the Ancient Mariner) และ *Kubla Khan*

ส่วนนักเขียนที่สำคัญคนอื่น ๆ ก็มี สก๊อต (Scott) เชลลีย์ (Shelley) คีธส์ (Keats) เป็นต้น นักเขียนอเมริกันได้ซึมซับเอาเทคนิคและคำสอนของนักเขียนเหล่านี้อย่างรวดเร็วและได้เลือกสรรค์เทคนิคและคำสอนที่เหมาะสมกับสังคมของตนเองมาใช้ได้อย่างกลมกลืน ดังนั้นจึงสามารถพูดได้เต็มปากว่า วรรณคดีหรือวรรณกรรมอังกฤษและนักเขียนวรรณกรรมชาวอังกฤษ โดยเฉพาะกลุ่ม โรแมนติก สดุดีมีอิทธิพลต่อนักเขียนอเมริกันในยุคนี้แทบทุกคน ที่สำคัญคืองานเขียนของนักเขียนวรรณกรรมอเมริกันมีตลาดใหญ่อยู่ที่ประเทศอังกฤษ ผู้อ่านที่ติดตามผลงานของนักเขียนเหล่านี้ส่วนมากจะอยู่ที่ประเทศอังกฤษ เครื่องหมายที่แสดงถึงกิจกรรมทางวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกาอีกประการหนึ่งคือการผลิตสื่อพิมพ์และวารสารที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมที่มีจำนวนมากมายนั่นเอง ซึ่งสื่อพิมพ์เหล่านั้นมีพิมพ์จำหน่ายและ

วางขายทั่วประเทศซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในวงการวรรณกรรมอย่างกว้างขวาง

ในช่วงเวลานั้น นิวยอร์ก (New York) ถือว่าเป็นศูนย์กลางด้านวรรณกรรมของประเทศ ส่วนนิวอิงแลนด์ (New England) ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากสงครามนั้น ได้ออกกฎหมายที่มีข้อห้ามมากมายที่ไม่อ่านวยต่อนักเขียนซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเขียนที่มีชื่อเสียงและเปี่ยมด้วยพรสวรรค์จำนวนมากในรัฐแห่งนี้รู้สึกไม่พอใจและถือเป็นเหตุผลในการอพยพออกจากนิวอิงแลนด์เข้าสู่เมืองนิวยอร์ก อีกเหตุผลหนึ่งก็คือนิวยอร์กถูกมองว่าเป็นเมืองที่กำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะการค้า ทั้งการค้าภายในประเทศและการค้าระหว่างประเทศ มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่ารัฐอื่น ๆ และสิ่งที่เจริญเติบโตมาพร้อมกับการค้าและการอุตสาหกรรมของเมืองนิวยอร์กคือจำนวนของโรงพิมพ์ซึ่งเกิดขึ้นเหมือนดอกเห็ดทำให้มีวารสารและหนังสือพิมพ์หลายฉบับเกิดขึ้นตามมาด้วย สิ่งนี้เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ดึงดูดนักเขียนให้อพยพเข้าสู่นิวยอร์ก เมื่อมีนักเขียนที่มีชื่อเสียงจากทั่วทุกสารทิศอพยพเข้ามาตั้งรกรากในนิวยอร์ก ทำให้นิวยอร์กกลายเป็นศูนย์กลางของวรรณคดีหรือวรรณกรรมในประเทศเอกราชใหม่อย่างอเมริกาไปทันที

นักเขียนที่มีชื่อเสียงมากทั้งต่อผู้อ่านภายในประเทศ และต่างประเทศ ในยุคนี้นี้มีชื่อนักเขียนกลุ่ม Knickerbocker Writers ซึ่งชื่อนี้ได้รับมาตามชื่อของเพียดริช นิคเคอบอกเคอร์ (Piedrich Knickerbocker) ผู้ซึ่งถูกอนุমানว่าเป็นผู้เขียนประวัติศาสตร์ของผู้นำการรัฐนิวยอร์กในยุคต้น ๆ ซึ่งเป็นชาวเนเธอร์แลนด์ นักเขียนในกลุ่ม Knickerbocker ที่เด่น ๆ มี วอชิงตัน โอวีน (Washington Irving) เจมส์ เฟนิมอร์ คูเปอร์ (James Fenimore Cooper) วิ

22 -- วรรณคดีอเมริกัน: Walden: Henry David Thoreau -----

ลเลียม คูเลน ไบรอัน (William Cullen Bryant) และ เอดการ์ อาลัน โป (Edgar Allan Poe) นักเขียนเหล่านี้มีอิทธิพลต่อนักเขียนรุ่นหลังมาก และ แม้ว่าผลงานวรรณกรรมของพวกเขาจะแตกต่างกันเช่นบางคนเชี่ยวชาญด้านการเขียนนวนิยาย (novels) บางคนเชี่ยวชาญด้านเรียงความ (essays) บางคนเชี่ยวชาญด้านการเขียนเรื่องสั้น (short stories) บางคนเชี่ยวชาญหลาย ๆ ด้าน เป็นต้นแต่ผลงานของพวกเขาต่างก็มีคุณภาพสูงเสมอกันและได้รับการยอมรับโดยทั่วไป

Transcendentalism

Transcendentalism คือลัทธิการเรียนรู้ด้วยตนเองแต่กำเนิด แก่นแท้ ความเชื่อของนักเขียนกลุ่มนี้เชื่อว่าจิตวิญญาณของมนุษย์เป็นอันเดียวกันกับ พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นคนเราจึงสามารถติดต่อสื่อสารกับพระผู้เป็นเจ้าได้โดยตรง ลัทธินี้เชื่อว่าคนเราเกิดมาต่างก็มีมโนคติบางอย่างติดตัวมาด้วย ซึ่งมโนคติ เหล่านี้ไม่ใช่ได้มาจากประสบการณ์แต่อย่างใด แนวคิดของลัทธิ

Transcendentalism ไปคัดค้านกับความเชื่อของพวกนักปฏิรูปทางศาสนาซึ่งมีความเชื่อว่าโลกเราถูกควบคุมโดยพระเจ้า และมนุษย์ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ทั้งสิ้น ความรู้ต่าง ๆ จะได้รับมาก็โดยการศึกษาพระดำรัสของพระเจ้าที่ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ไบเบิลเท่านั้น แนวคิดความเชื่อของ

Transcendentalism จึงแตกต่างจากทั้งแนวคิดความเชื่อของพวกนักปฏิรูปทางศาสนาและนักปรัชญาในยุคศตวรรษที่ 18 ที่เชื่อว่า ความรู้ถูกผลิตจะได้รับก็โดยการศึกษาจากคัมภีร์ไบเบิล และจากประสบการณ์เท่านั้นจะเกิดขึ้นเองไม่ได้

แต่แนวคิดแบบลัทธิ Transcendentalism ตอบได้ว่า ถ้าคนเราแต่ละคนตั้งใจมองดูตัวเองอย่างจริงจัง เขาจะสามารถรู้ถึงสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำได้ด้วยตนเอง และแนวคิดแบบ Transcendentalism นี้กลับได้รับการยอมรับและได้รับความนิยมในนิวยอร์กอย่างกว้างขวาง ชัยชนะด้านอารมณ์และความสามารถในการเข้าใจสังคมได้โดยสัญชาตญาณ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับธรรมชาติ และการทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากพันธนาการทุกชนิดของขนบธรรมเนียมประเพณีถือเป็นลักษณะเด่นของแนวคิดแบบ

Transcendentalism ความเสมอภาคแบบไม่เสแสร้งในทางการเมืองทุกระดับความเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงถือเป็นแก่นแท้ทางความคิดของแนวคิดแบบ Transcendentalism ในเรื่องการเมือง ในเรื่องเดียวกันนี้พวกเคร่งศาสนาได้พูดถึงความเท่าเทียมกันในระดับทฤษฎีนั้นคือว่าทุกคนจะเสมอภาคกันต่อหน้าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า แต่ว่าพวกที่เชื่อในแนวคิดแบบ Transcendentalism ตอบได้ว่าคนแต่ละคนควรมีสติเสรีภาพในการตัดสินใจตัวเองว่า อะไรควรอะไรไม่ควรในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งความคิดเช่นนี้เป็นการวางพื้นฐานที่ไม่เท่าเทียมกันในทางการเมือง แต่ก็เป็นการวางพื้นฐานภูมิธรรมที่สูงส่งไว้ให้ชนรุ่นหลัง ไม่มีความจำเป็นต้องยอมรับอำนาจสูงสุดทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในตำราทุกเล่ม เพราะความจริงควรจะได้รับผ่านการทดลองและการสังเกต ดังนั้นแนวคิดแบบ Transcendentalism จึงบอกเป็นนัยถึงความคิดที่ลึกลับของภูมิธรรมที่อยู่ภายใน พวกที่เชื่อในลัทธิแบบ Transcendentalism จำนวนมากที่ได้รับอิทธิพลจาก คอเลอร์ริดจ์ (Coleridge) เคาซิน (Cousin) ผู้ที่มีผลงานด้านประวัติศาสตร์ และอีกคนคือ คาร์ไลล์ (Carlyle) พวกที่เชื่อลัทธิการเรียนรู้ด้วยตนเองแต่กำเนิด ชาวอเมริกันจำนวนมากเป็นนักประพันธ์เรื่องเพื่อฝันที่

ยิ่งใหญ่ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากนักประพันธ์เรื่องเพ้อฝันชาวยุโรป หน้าที่หลักของการเคลื่อนไหวครั้งนี้ก็เพื่อที่จะแสดงแบบอย่างและแสดงพลังแห่งความคิดที่นักเขียนอเมริกันได้รับมา โดยเฉพาะนักเขียนแห่งนิวอิงแลนด์ที่ได้ยืมภาระหน้าที่ในการบังคับตัวเองสำหรับการสร้างปรัชญาธรรมชาติใหม่สำหรับชาติปิตุภูมิโดยซึ่งเกินหลักทฤษฎีและภูมิปัญญาในอดีตของพวกเขาและพวกที่เชื่อในคำสอนของคริสต์เตียนเก่าที่สอนโดย จอห์น คาลวิน (John Calvin) นักเขียนหลายคนเช่น อีเมอร์สัน (Emerson) ธอโร (Thoreau) วิธแมน เมลวิลล์ (Withman Melville) ได้รับแรงบันดาลใจจากทฤษฎีคำสอนของ Transcendentalism นี้พวกเขาไม่ได้หลุดหลุดตาทำตามแบบอย่างนักเขียนตะวันตกทั้งหมด ตัวอย่างเช่น อีเมอร์สันได้อาศัยพลังเหนือวิญญานสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับคนอเมริกัน

ส่วนธอโรได้ค้นพบ **Walden** ด้วยการบรรยายสรุปจักรวาลให้เล็กลง การมีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายทำให้เขาได้พบความจริงที่แฝงอยู่ในธรรมชาติ ผลงานของธอโรและการวิเคราะห์ผลงานอย่าง **Walden** รวมถึงประวัติของเขา คือหัวใจสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ส่วนการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมเก่าและวัฒนธรรมใหม่เห็นได้ชัดเจนในงานเขียนชื่อ **รำลึกประชาธิปไตย** (Democratic Vistas) ของวิธแมนซึ่งได้สอนเกี่ยวกับความรักฉันพี่น้องของคนในประเทศที่ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างชาติ ทฤษฎี Transcendentalism ในนิวอิงแลนด์หลังจากได้รับอิทธิพลมาจากการไหลบ่าเข้ามาของคำสอนที่คล้ายกันจากบูรพาทิศ การไหลบ่าเข้ามาครั้งใหม่นี้ทำให้งานเขียนของนักเขียนอเมริกันค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่งานเขียนของ นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel

Hawthorne: 1804–1864) และ เมลวิลล์ (Melville) ยังไม่เว้น นี่คือวิธีการแก้ปัญหาที่ทำให้วรรณกรรมอเมริกันเป็นวรรณกรรมนำเขาระดับสากลและที่สำคัญคือเป็นการยกระดับมาตรฐานของวรรณกรรมอเมริกันไปในตัวด้วย

Anti Slavery

จุดยืนที่มีเหตุผลประการหนึ่งที่มีจุดกำเนิดมาจาก Transcendentalism คือการต่อต้านระบบทาส ความจริงการต่อต้านระบบทาสนี้ได้มีมาก่อนหน้านี้แล้วเพียงแต่ไม่ได้รับการดำเนินการอย่างจริงจังในนิวอิงแลนด์เท่านั้น ประชาชนทางตอนใต้ของประเทศต่างรู้สึกเสียใจที่ระบบทาสยังคงมีอยู่และพวกเขาก็หวังว่าระบบทาสจะหมดไปจากภาคใต้เหมือนกับทางภาคเหนือที่ระบบทาสได้หมดไปแล้ว แต่จนแล้วจนเล่าระบบทาสทางตอนใต้ก็ยังไม่มีวันว่าจะหมดไป ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 เรื่องระบบทาสกลายเป็นเรื่องที่ทุกคนให้ความสนใจและเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความแตกแยกภายในประเทศอย่างยิ่งยวดอีกด้วย เพราะเป็นเรื่องที่ดึงให้คนหลายกลุ่มหลายพวกออกมาแสดงความเห็นที่รุนแรงต่าง ๆ นา ๆ พวกที่เรียกตัวเองว่าชาวนิวอิงแลนด์อร์ (New Englanders) มุ่งประเด็นโจมตีไปที่ความอัปมงคลต่อศีลธรรมของระบบทาส โดยปฏิเสธที่จะมองเรื่องราวฐานทางเศรษฐกิจ และทางการเมืองทั้งระบบหรืออุปสรรคที่ต้องเจอในการยกเลิกระบบทาส นักต่อสู้ที่สำคัญที่สุดที่เดินทางมาจากทางเหนือ มีดังนี้ วิลเลียม ลลอยด์ (William Lloyd) เวนเดล ฟิลลิปส์ (Wendell Phillips) และนักเขียนบทกวีอย่าง เจ จี วิลเซอร์ (J.G. Whittier) และ เจ อา โลเวลล์ (J. R. Lowell) ซึ่งเป็นนักวิจารณ์และนักเขียนเรียงความที่

มีชื่อเสียงมาก ส่วนนักเขียนผู้หญิงที่มีชื่อเสียงมากในยุคนี้คือ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) ผู้เขียนเรื่อง *Uncle Tom's Cabin* หนังสือพิมพ์และวารสารจำนวนหลายฉบับที่ให้การสนับสนุนการเลิกทาส ส่วนเรื่องเขียนที่เป็นผลงานทางวรรณกรรมนอกเหนือจากงานกวีนิพนธ์ที่ส่งไปตีพิมพ์เรื่องสุดท้ายของโลเวลล์คือเรื่อง *Biglow papers* ซึ่งเป็นตัวอย่างของการใช้คำพูดเสียดสีและอารมณ์ขันของพวกนิวอิงแลนด์ได้อย่างประสบความสำเร็จ

แม้ว่าความเชื่อแบบ Transcendentalism และการเลิกลัทธิระบบทาสจะเป็นเรื่องหลักในการจุดกระแสการตื่นตัวเกี่ยวกับการใช้ปัญญาและการเรียนรู้ในนิวอิงแลนด์ แต่อย่างไรก็ตามยังมีกลุ่มสำคัญ ๆ อีกหลายกลุ่มซึ่งไม่ได้เข้ากับทั้งสองกลุ่มที่กล่าวมานี้ แต่มีส่วนสำคัญในการปลุกกระแสการตื่นตัวเกี่ยวกับการใช้ปัญญาใช้เหตุใช้ผลในนิวอิงแลนด์เช่นกัน โดยพวกเขาจะใช้วิธีที่แตกต่างกันกับสองกลุ่มแรก

นักเขียนที่มีชื่อเสียงที่ควรกล่าวถึงในกลุ่มหลังนี้คือ ลองเฟลโลว์ (Longfellow) ฮอว์ธอร์น (Hawthorne) โอลิเวอร์ เวินเดลล์ โฮล์มส์ (Oliver Wendell Holmes) และนักกวีนิพนธ์อื่นๆ อีกเช่น โทมัส พาสันส์ (Thomas Parsons) และ วิลเลียม สตอรี (William Story) รวมถึงนักเขียนนวนิยายอย่าง วอร์เนอร์ ลุยซ่า แอลคอต (Warner Louisa Alcott) และ วาย ที ไทวบริจด์ (Y. T. Trowbridge) ก็อยู่ในยุคนี้ด้วยเช่นกัน

The Gilded Age

ถ้าควอเตอร์ที่สองและสามของศตวรรษที่ 19 ถูกเรียกว่ายุคทองแล้วละก็ ช่วงปี 1875-1914 ก็ควรจะถูกรับเรียกว่ายุคที่ฉาบด้วยทองคำ (gilded age) เช่นกัน ยุคฉาบด้วยทองคำหรือ gilded age คือยุคที่วัฒนธรรมเฟื่องฟูอย่างมาก การเกษตรและอุตสาหกรรมเจริญรุ่งเรืองอย่างมากมาย ยุคนี้เป็นยุคทองของงานประพันธ์เรื่องเพื่อฝัน ประชาชนในยุคนี้เหนื่อยหน่ายที่จะทำตามคติพจน์ที่ว่า ‘คิดให้สูงเสียดฟ้า สองบาทาทิดดิน’ นักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งยุคคือ มาร์ค ทเวน (Mark Twain) และเฮนรี เจมส์ (Henry James) ซึ่งทั้งสองท่านนี้เป็นนักเขียนที่ใช้แต่จะมีชื่อเสียงกระฉ่อนในยุคของตัวเองเท่านั้น แม้แต่นักเขียนยุคหลัง ๆ ยังได้รับอิทธิพลจากทั้งสองท่านนี้ด้วย อย่างไรก็ตามงานเขียนในยุคถัดมากลับแสดงด้านที่เป็นความหยาบและความสกปรกของการปฏิวัติอุตสาหกรรมออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนด้วย แหล่งทรัพยากรธรรมชาติทั้งหมดถูกแสวงหาประโยชน์จนเกือบสูญสิ้นเพราะความหื่นกระหายของผู้เห็นแก่ได้แบบไม่เคยมีมาก่อน ดังนั้นจึงถือว่าเป็นยุคแห่งความเพิ่มพูนความโลภ ความหิวกระหายแบบไม่มีขีดจำกัด ศีลธรรมถูกละเมิดแบบไม่มีการปิดบัง เทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ถูกนำเข้ามาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเยียวหาความเสียหายที่เกิดทั้งต่อธรรมชาติและต่อมนุษย์

ผู้บุกเบิกในยุคทองคือพวกเทือกเขา Appalachian ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากอีสเทิร์น บอร์ด หรือทิศใต้ แต่เมื่อถนนถูกตัดผ่านและการคมนาคมสะดวกขึ้น ได้เกิดการหลั่งไหลเข้าสู่ทางใต้ของผู้คนที่ประสงค์จะมาจับจองที่ดินในพื้นที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาล รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เช่นเหมืองแร่ ป่าไม้ แร่

ดิบุกเป็นต้น การไหลบ่าเข้ามาของผู้อพยพยังคงมีอย่างต่อเนื่องอย่างบ้าระห่ำ
เมื่อผู้อพยพมีมากขึ้น เหยื่อรายแรกที่ได้รับผลกระทบจากการไหลบ่าเข้ามา
ของผู้คนเหล่านี้คือคนท้องถิ่นพวกอินเดียน (Indians) พวกอพยพเข้ามาได้ใช้
เล่ห์เหลี่ยม ใช้กลอุบายทุกอย่างในการแย่งที่ดินจากเจ้าของที่มีสิทธิ์อย่าง
ถูกต้องคือพวกอินเดียน ทำให้พวกอินเดียน รวมถึงชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ
จำนวนมากถูกสังหารจนเกือบสูญพันธุ์ เหยื่อรายต่อไปคือพวกสัตว์ประจำ
ภูมิภาคนั้น ป่าจำนวนมหาศาลถูกทำลาย ควายป่าจำนวนนับไม่ถ้วนถูกฆ่าตาย
เพื่อตัดแหล่งอาหารของพวกอินเดียน และชนท้องถิ่นกลุ่มอื่น ๆ พวกเขาทำทุก
วิถีทางเพื่อให้ได้ตามที่ตัวเองต้องการแม้แต่การสังหารเจ้าของเดิมก็ไม่ยั้งเว้น
และสิ่งที่เด่นชัดที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพวกบุกเบิกคือควาบอย
(Buffalo Bill) ซึ่งถือเป็นเครื่องหมายของพวกบุกเบิกยุคแรก

เมื่อการคมนาคมเจริญมากขึ้น เมืองต่าง ๆ ทางตอนใต้ก็เปิดสู่โลก
ภายนอกอย่างเต็มตัว เมืองที่มีถนนตัดผ่านเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ที่เคยเป็น
เพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ ไม่นานก็มีประชากรเกินหนึ่งล้านคน ประชากรของ
ประเทศเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วมาก เมืองต่าง ๆ เช่นเมืองชิคาโก (Chicago)
เมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) เมืองแคนซัส (Kansas) เมืองเดนเวอร์
(Denver) เมืองเซนต์หลุยส์ (St. Louis) เป็นต้น กลายเป็นเมืองที่มีประชากร
หนาแน่นมาก ซึ่งต่างกับเมื่อยี่สิบหรือสามสิบปีก่อนหน้านั้นอย่างหน้ามือเป็น
หลังมือ เพราะยี่สิบหรือสามสิบปีก่อนหน้านั้นเมืองเหล่านี้เป็นเพียงหมู่บ้านเล็ก
ๆ เท่านั้น นอกจากนี้ยุคนี้ยังถือว่าเป็นยุคแห่งเครื่องจักรอีกด้วย เครื่องจักร
และเครื่องมือกลายเป็นส่วนสำคัญและมีอยู่ทุกหนทุกแห่งและในที่สุด
เครื่องจักรและเครื่องมือเหล่านี้ก็เข้ามาแทนที่มนุษย์ในการทำงานในฟาร์ม

แม้แต่งานด้านการเกษตรกรรมเองยังต้องอาศัยเครื่องจักรและเครื่องมือในการทำงานมากกว่าแรงงานคน เช่นเดียวกับผู้ประกอบการและผู้ดำเนินกิจการด้านอุตสาหกรรมทางตอนใต้ของประเทศที่ควบคุมการขนส่งและตลาดผลผลิตด้านการเกษตรในเมืองต่าง ๆ เช่นเมืองชิคาโกและเมืองนิวยอร์กเป็นต้น ต่างก็ขึ้นภาษีชุดรีดข้าวนาและผู้ผลิตสินค้าเกษตรอย่างไร้ความปราณี บ่อยครั้งที่เจ้าของฟาร์มต้องขายสินค้าของตัวเองให้กับพ่อค้าในราคาที่ถูกลงให้ต่ำอย่างหนัก ข้าราชการเครื่องจักรที่ถูกนำเข้ามาแทนที่แรงงานคนได้มีบทบาทอย่างมากจนทำให้ชาวไร่ชาวนาจำนวนมากสิ้นเนื้อประดาตัว การไหลบ่าเข้ามาของชาวนาที่ไร้ที่ทำงานและแรงงานชนบทยังมีอย่างต่อเนื่อง พวกคนเหล่านี้ไหลบ่าเข้าสู่เมืองเยื้องคนอนาธา โดยอาศัยอยู่ตามสลัมที่เน่าเฟะและเพิ่มปริมาณขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้มีคนว่างงานมากขึ้นอย่างมหาศาลตามมา

นอกจากนั้นพวกผู้ประกอบการ และพวกนักอุตสาหกรรมที่ร่ำรวยทั้งหลายรวมถึงพวกนักธุรกิจที่มีอิทธิพลได้ใช้ช่องทางที่ไม่ชอบธรรมนี้สร้างความร่ำรวยให้กับตนเองและพวกพ้องอย่างมหาศาล พวกเขาทำทุกวิถีทางไม่ว่าจะเป็นการโกงแบบซึ่ง ๆ หน้า การให้สินบนเจ้าหน้าที่บ้านเมือง นักกฎหมาย ทนายความ วุฒิสมาชิกเพื่อฉ้อโกงรัฐบาลและประชาชน สัญญาต่างๆ ได้ถูกเอาเปรียบอย่างมหาศาล ช่วงเวลานี้ถือว่าเป็นช่วงแห่งการกอบโกยโดยแท้ ภายหลังปี 1875 ในสงครามระหว่างนักธุรกิจผู้ทรงอิทธิพลทางตอนเหนือกับพวกขุนนางที่ถือครองผลประโยชน์ของชาวนาที่เพาะปลูกทางตอนใต้ ความพ่ายแพ้สงครามตกเป็นของพวกขุนนางที่ถือครองผลประโยชน์ของชาวนาทางตอนใต้ แต่แม้พวกทางเหนือจะเป็นฝ่ายชนะแต่ก็ได้รับความสูญเสียอย่างมหาศาลเช่นกัน

ในช่วงเวลานี้ศีลธรรมเป็นเพียงลมปากของพวกสอนศาสนาคริสต์เท่านั้น เพราะธุรกิจก็คือธุรกิจ ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจและร่ำรวยอย่างมหาศาลจะด้วยวิธีการใดก็ตามต่างได้รับการยกย่องชมเชยจากสังคม แม้แต่นักอุตสาหกรรมใหญ่ซึ่งก็ยังได้รับเกียรติให้เป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรม พวกคนเหล่านี้ได้ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินสมบัติจำนวนมหาศาลและไม่มีที่ท้าวจะเลิกการเอาเปรียบและการฉ้อโกงเพื่อทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นอีกด้วย พวกเขามักจะจัดงานสังสรรค์อยู่บ่อยครั้งโดยใช้โต๊ะอาหารยาวเป็นไมล์และมีแขกมาร่วมงานที่ละลายพันคนเลยทีเดียว ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็ได้มอบของขวัญให้กับแขกที่มาร่วมงานทุกคนโดยส่วนมากแล้วจะให้ชิการ์ที่ม้วนด้วยธนบัตรมูลค่าหนึ่งร้อยดอลลาร์กับสุภาพบุรุษที่มาร่วมงาน ในขณะที่ค่าจ้างแรงงานของคนจนเพียงแค่สองถึงสามดอลลาร์ต่อสัปดาห์เท่านั้น จำนวนคนรวยมีเพียง 0.1% ของประชากรแต่มีรายได้มากเท่ากับประชากร 42% ของประเทศเลยทีเดียว และยุคนี้ถือว่าเป็นยุคของพวกคนชั้นสูงและพวกอุตสาหกรรมใหม่ เช่น แวนเดอร์วึลท์ (Vanderbilt) เดอะเกาต์ส (the Goulds) เดอะฮันติงตันส์ (Huntingtons) และเดอะร็อกเฟลเลอร์ (Rockfellers) กลุ่มมหาเศรษฐีทั้งหมดนี้เป็นที่รู้จักกันในนามเจ้าพ่อบ่อน้ำมันและเหล็ก พวกคนรวยเหล่านี้ได้รับความนิยมอย่างมากแม้ว่าไม่มีสมาชิกคนใดในกลุ่มนี้ได้รับเกียรติให้ดำรงตำแหน่งสูงๆ ในการบริหารบ้านเมืองก็ตาม

แม้ว่ากลุ่มเศรษฐีอุตสาหกรรมใหม่เหล่านี้จะได้ให้ความช่วยเหลือประเทศชาติอย่างมากมายก็ตาม แต่พวกเขาก็ทนต่อความโลภไม่คอยได้ อาจเป็นข้อดีของพวกเขาก็ได้นำประเทศอเมริกาเข้าไปในแผนที่ของประเทศอุตสาหกรรมและการค้าของโลกอย่างเต็มตัว พวกเขาได้สร้างประเทศอเมริกา